

ROSLUND & HELLSTRÖM

A person is running through a dense forest, captured with a motion blur effect that creates a sense of speed and urgency. The scene is dominated by vibrant green foliage, with sunlight filtering through the trees. The overall aesthetic is that of a high-stakes action or thriller movie.

KOLME
MINUUTTIA

ROSLUND & HELLSTRÖM

KOLME MINUUTTIA

SUOMENTANUT | HELENE BÜTZOW

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Tre minuter

© ANDERS ROSLUND & BÖRGE HELLSTRÖM 2016

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH SALOMONSSON AGENCY

SUOMENNOKSEN © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41748-5

PAINETTU EU:SSA

Aina yksin.

HYVÄ PÄIVÄ. JOSKUS sen vain tietää.

Lämmintä, niin kuin eilen ja niin kuin huomennakin. Mutta mukava hengittää, on satanut ja voi vetää ilmaa hitaasti sisään ja pidättää hengitystä, antaa ilman viipyä kurkussa ennen kuin päästää sen vähän kerrallaan ulos.

Nyt pois bussista. Se on joskus ollut punainen, ja lähti tunti sitten San Javierista Comuna 13:ssa – missä on joitain kerrostaloja, paljon matalia taloja ja kauimmaisena sellaisia taloja, joissa ei ole ehjiä seinä. Jotkut sanovat että se on ruma kaupunginosa, mutta hän ei ole samaa mieltä, hänhän asuu siellä, on asunut siellä yhdeksän vuotta, koko elämänsä. Ja siellä on oma hajunsa. Ei samanlainen kuin täällä, keskustassa. Täällä ei haise tutulta vaan jännittävältä. Iso tori on ollut aina samassa paikassa. Samoin kalakojut, lihakojut, vihanneskojut, hedelmäkojut ja pikkuruiset ravintolat, joihin mahtuu kolme neljä asiakasta. Mutta ihmiset, nuo jotka tunkeilevat, sysivät ja tuuppiivat, eivät kai ole olleet täällä aina? Ihmisiähän syntyy ja kuolee, vaihtuu toisiin. Juuri nyt ovat olemassa juuri ne ihmiset jotka hän tässä näkee, mutta sitten kun hän on kasvanut isoksi, osa on poissa, ja tilalle on tullut uusia. Niin se menee.

Camilo kävelee kapeita käytäviä viistosti torin poikki ja jatkaa La Galeríaan. Siellä on vielä enemmän väkeä. Ja vähän likaista. Mutta samalla hienoa, koska siellä on omenoita, päärynöitä, banaaneja ja persikoita isoina erivärisinä kekoina. Camilo törmää iäkkääseen mieheen, saa kirouksia niskaansa ja tönäisee sitten reunalla olevia isoja, sinisiä viinirypäleterttuja niin että ne kierähtävät maahan, nappaa ne ja syö niin paljon kuin ehtii, ennen kuin äidin näköinen nainen alkaa huutaa samoja kirouksia kuin vanha mies hetkeä aikaisemmin, mutta Camilo ei niitä kuule, sillä hän on jo menossa seuraavan ja sitä seuraavan ja sitä seuraavan kojun ohi. Kun hän ohittaa viimeiset

laatikot, joissa on kaloja mutta jäät ovat sulaneet aikoja sitten – tässä kohtaa ei haise jännittävältä, kuolleet kalat eivät pidä lämpimästä, siitä kertoo ennen lounasta myymättä jääneiden pahempi haju – silloin hän tietää olevansa melkein perillä. Enää muutama askel, ja siellä ne ovat. Istuvat puisilla penkeillä ja tuoleilla jykevien pöytien ääressä, jotka eivät kuulu kauppiaille eivätkä ravintoloihin, ja jotka joku on vienyt kaiken ulkopuolelle missä ei oikeastaan ole enää mitään. Siellä istutaan ja odotetaan yhdessä. Camilo ei ole ollut siellä vielä monta kertaa, hänhän on vasta yhdeksän. Mutta hän tekee niin kuin muutkin – istuu odottamaan ja toivoo että tänään, tänään hän saa keikan. Niin ei ole käynyt vielä koskaan. Muut ovat vähän vanhempia, kymmenen, yksitoista, kaksitoista, kolmetoista, pari on peräti neljäntoista ja niillä on äänenmurros, niiden ääni leikkaa ilmaa ja yhtäkkiä herpaantuu, kierähtää suusta ja lepattelee sinne tänne juuri kun ne alkavat puhua. Camilo haluaa olla samanlainen kuin he, haluaa ansaita rahaa niin kuin he. Niin kuin Jorge. Hänen veljensä. Joka on seitsemän vuotta vanhempi. Joka *oli* seitsemän vuotta vanhempi, sillä Jorge on kuollut. Poliisi tuli käymään, soitti ovikelloa ja sanoi äidille, että joku oli löydetty Río Medellínistä. Että niiden mielestä se oli Jorge. Että äidin piti lähteä mukaan katsomaan oliko. Oli se. Jorgen pystyi tunnistamaan, se oli ollut vedessä vasta vähän aikaa.

”Hei.”

Camilo tervehtii varovasti, niin varovasti että toiset eivät edes huomaa, eivät häntä eivätkä tervehdystä. Hän istuu kuitenkin penkin reunalle, siihen missä istuu muitakin yhdeksänvuotiaita. Hän tulee tänne joka iltapäivä koulun jälkeen. Ne, joiden ääni leikkaa ilmaa ja jotka ovat olleet täällä kauemmin, eivät käy koulua ollenkaan, kun kukaan ei pakota, ja siksi ne istuvat täällä kaiket päivät. Odottavat. Puhuvat välillä. Nauravat joskus. Mutta vilkuilevat koko ajan viimeisten kojujen välissä olevaa aukkoa – sen toisella puolella on korkeissa kasoissa pehmeän jalkapallon tuntuisia kukkakaaleja ja valkokaa-
leja, toisella puolella isoja kaloja joiden tuijotuksen hän tuntee ohi mennessään – ne vilkuilevat, mutta esittävät että niitä ei kiinnosta vähääkään. Ja kaikki tietävät. Kaikki tietävät, että kaikki huijaavat kaikkia, ja kaikki esittävät silti, etteivät muka vahdi ja kyttää juuri

sitä kohtaa, ainoaa mahdollista suuntaa. Sillä sieltä ne yleensä tulevat. Ja silloin täytyy olla valmiina. *Cientes*. Sillä nimellä niitä kutsutaan.

Camilo hengittää syvään ja tuntee, kuinka mahaan kehittyvä pilvi, se on valkoinen ja höttöinen ja kevyt sisäisessä ilmapirrassa, ja koko ruumiissa tuntuu hyvältä, sydän hakkaa nopeammin, poskien puna syvenee.

Tänään.

Hän haluaa kovasti.

Hän tiesi sen heti aamulla. Tänään hän saa ensimmäisen keikkansa. Sitten hän on *tehnyt sen*. Ja kun sen on tehnyt kerran, sitten on lopullisesti joku toinen.

Nyt on lämpimämpää. Mutta vieläkin mukava hengittää. Kaupunki on tuhatviisisataa metriä merenpinnan yläpuolella, ja useimmat jotka tulevat päiväseltään, niin kuin nyt vaikka asiakkaat, valittavat hapenpuutetta ja saavat melkein kouristuksia keuhkoihin kun koko ajan haukkovat ilmaa saadakseen enemmän happea.

Tuolla. *Tuolla*.

Cliente.

Camilo näkee miehen samaan aikaan kuin muutkin. Ja ojentautuu aivan samalla tavalla kuin muut, nousee ja menee nopeasti vastaan, parveilee muiden mukana miehen ympärillä. Mies on lihava ja kalju, hänellä on musta puku ja musta hattu ja silmät ovat pienet ja pistävät kuin linnulla. Mies katsoo kurkottelevaa laumaa ja – kun on kulunut miljoona sekuntia jotka ovat kuin kiivasta rumpujen pärinää – osoittaa yhtä poikaa keskellä. Yhtä joka on yksitoista, melkein kaksitoista ja joka on tehnyt sen ennenkin. He lähtevät yhdessä.

Paskat.

Camilo nielee jotakin itkun tuntuista. *Paska, paska, paska*. Mies oli ehkä ainoa koko päivänä.

Vaikka hän oli tiennyt, että oli hänen vuoronsa.

Kuluu tunti. Ja toinen. Hän haukottelee, päättää ettei saa räpyttää silmiään, laskee kuinka monta kertaa ehtii nostaa ja laskea vasenta kättä minuutissa, laulaa naurettavaa lastenlaulua, sellaista joka ei suostu häipymään päästä, kun on kerran päässyt alkuun.

Ei mitään tänäänkään. Pelkkää odottelua.

Sitten tulee joku.

Hän on varma.

Määrätietoinen askel. Suoraan heitä kohti.

Joku tulee.

Ja kaikki tekevät taas saman, niin kuin aina, ryhdistäytyvät, tungeksivat, yrittävät erottua muista.

Mies tälläkin kertaa. Vankkatekoinen, ei lihava niin kuin edellinen, mutta isokokoinen. Intiaani. Eikä kuitenkaan. Mestitsi. Camilo tunnistaa hänet. Hän on nähnyt saman miehen ennenkin, mies tulee Calista asti ja on vanhempi kuin Camilon isä. Tai niin Camilo ainakin luulee, hän ei ole nähnyt isäänsä koskaan, eikä äiti juuri puhu hänestä. Intiaani, tai mestitsi, valitsi yleensä Enriquen – Enriquen jota ei ole näkynyt vähään aikaan, Enriquen joka on tehnyt sen yhteensä seitsemäntoista kertaa.

Kaikki ovat yhtä toiveikkaita. Päivässä tulee yleensä korkeintaan kaksi keikantarjoajaa, ja nyt on viimeinen tilaisuus, ennen kuin useimpien täytyy lähteä kotiin ilman, että ovat tehneet muuta kuin odottaneet. He ympäröivät mestitsin, ja mies katsoo heitä, kun he yrittävät näyttää täysikasvuisilta.

”Ovatko kaikki tehneet sen ennenkin?”

He vastaavat, kaikki yhtä aikaa.

”Si!”

Kaikki paitsi Camilo. Hän ei voi nostaa kättään ja vastata myöntävästi, ei voi valehdella, se ei käy. Muut huutavat *kahdeksan kertaa* ja *kaksitoista kertaa* ja *kaksikymmentäyksi kertaa*. Sitten mies katsoo Camiloon.

”Entä sinä?”

”En kertaakaan. Tai... en vielä.”

Camilo on varma, että keikkaa tarjoava mestitsi katsoo vain häneen.

”Siinä tapauksessa sinä saat tehdä sen. Ensimmäisen kerran. Heti.”

Camilo oikaisee selkäänsä niin paljon kuin pystyy ja yrittää ymmärtää, mitä mies sanoi. Että se on totta. Että hän tekee sen. Tänään. Ja kun hän huomenna kulkee kojurivien ohi, kaikki on muuttunut, toiset katsovat häntä kunnioittavasti, hän on tehnyt sen.

Auto on luvattomalla paikalla La Galerían edessä, lähellä toria. Mercedes-maasturi. Musta. Kulmikas. Isot valonheittimet katolla, Camilo laskee että isoja järeitä lamppeja on neljä, niitä voi kääntää eri suuntiin. Paksuista ikkunoista ei näe sisään, ei edes tuulilasista. Luodinkestävää lasia, sen Camilo tietää. Ja auton sisäpuoli haisee eläimeltä, niin kuin uudet autot aina, pehmeät istuimet ovat valkoista nahkaa. Auto käynnistyy ja lähtee melkein äänettömästi liikkeelle. Mestitsi ajaa, Camilo istuu matkustajanpaikalla. Hän vilkuilee miestä – silloin kun ajattelee että tämä ei huomaa – ja näkee että se on niin pitkä, että pää melkein osuu kattoon. Paksu musta palmikko näyttää palaneelta leivältä ja on sidottu hiusnauhalla, jonka kultalangat kimaltavat kun niitä katsoo. He eivät puhu mitään. Ajomatka kestää kaksikymmentä minuuttia, ja sinä aikana kaupunki muuttaa muotoaan paskaisesta hienoksi ja sitten kalliiksi ja sitten taas rähjäiseksi. He ajavat Carrera kuusikolmesta ja sitten pienempää tietä, jonka nimeä Camilo ei tiedä. Sitten pysähdytään. Camilo etsii katseellaan katukilpiä, he seisovat Calle 55:n ja Calle 54A:n risteyskohdassa. Ja kaupunki on taas kallis. Kaupunginosan nimi on El Chagualo, eikä Camilo ole käynyt siellä koskaan. Hieno paikka. Äiti on sanonut. Ja se pitää paikkansa, ihmiset asuvat omissa taloissa joissa on oma nurmikko, ja pihateillä on kaksi autoa vaikka keskustaan ei ole pitkä matka.

He ovat kohdassa, josta he näkevät talon, mutta heitä ei nähdä. Mestitsi näyttää kädellä.

”Tuolla. Kauimmaisen ikkunan edessä. Siinä on sinun keikkasi.”

Camilo näkee naisen. Ja nyökkää. Silloinkin kun ottaa vastaan pyyhekäärön ja panee sen polvelle, avaa sen. Pistooli. Venezuelassa valmistettu Zamorana, viisitoista panosta, yhdeksän milliiä. Camilo tietää sellaiset asiat. Jorge on opettanut hänelle melkein kaiken.

”Tiedätkö loputkin? Mitä pitää tehdä?”

”Tiedän.”

”Ja osaat ampua?”

”Osaan – olen ampunut vaikka kuinka paljon.”

Sitä Camilo ja Jorge olivat tehneet. Treenanneet. He ampuivat iltaisin samanlaisella pistoolilla, joka oli kyllä vanha, Jorge lainasi sitä

joltakulta, jota Camilo ei saanut tavata. Tyhjällä tontilla aika kaukana, La Maialassa.

”Hyvä. Nähdään kahden tunnin kuluttua. Samassa paikassa kaupakeskuksen luona. Menet sinne omin neuvoin.”

Sydän hakkaa ilosta ja odotuksesta mutta myös jännityksestä ja pelosta.

Sicario.

Auton lähdettyä Camilo menee kohti puita, jotka ovat kuin kulissi kadunvarressa, ja istuu puun alle. Siitä hän voi tarkkailla taloa, ikkunaa ja naista, joka seisoo ikkunan edessä eikä tiedä mitään.

Vihreä mekko. Nainen ei ole niin vanha kuin Camilo oli luullut. Nainen liikuskelee ilmeisesti keittiössä ja tekee jotakin, mitä Camilo ei oikein ymmärrä. Hän ruuvaa äänenvaimentimen paikalleen, niin kuin Jorge on opettanut, ja työntää aseeseen viiden luodin panoslippaan, joka myös on pyyhkeen sisällä.

Keskity.

Niin Jorge oli aina sanonut, *keskity, pikkuveli, hengitä hitaasti, pane silmät kiinni ja ajattele jotain kivaa*. Camilo ajattelee venettä. Hän pitää veneistä, isoista veneistä joissa on purjeet, jotka kulkevat hitaasti jos tuuli on heikko ja nopeasti jos tuuli on kova, eikä hän ole koskaan ollut veneessä, mutta hän on ajatellut sitä niin paljon, että uskoo tietävänsä varmasti miltä se tuntuu.

Pari minuuttia. Ja sitten se on tehty.

Hän nousee. Työntää pistoolin housunkaulukseen ja varmistaa, että se ei näy paidan alta. Menee ovelle, jonka mestitsi näytti.

Kalterit. Turvaovi. Hän on nähnyt samanlaisia ennenkin.

Ja soittaa ovikelloa.

Askelia. Joku tulee. Joku katsoo ovisilmästä, sen hän huomaa, siinä käväisee pieni varjo.

Hän vetää pistoolin housuista ja painaa pientä nappulaa, joka on alhaalla kahvan vieressä, poistaa varmistimen juuri kun kuulee naisen avaavan varmuusketjun.

Nainen avaa oven. Hänhän on nähnyt yhdeksänvuotiaan lapsen.

Camilo katsoo naista silmiin, niin kuin Jorge on käskenyt tehdä,

kohottaa pistoolia ja tähtää viistosti ylöspäin, sillä nainen on häntä paljon pitempi.

Hän pitää asetta kaksin käsin, niin kuin Jorge on opettanut.

Ja painaa.

Kahdesti.

Ensimmäinen laukaus osuu rintakehään, ja nainen nytkähtää, liikahtaa vähän taaksepäin ja näyttää hämmästyneeltä, se näkyy silmistä ja suusta. Hän ampuu toisen laukauksen päähän.

Ja nainen lyhyistyy lattialle kuin lehti, joka leijuu hiljalleen alas puusta, selkä on ovenkarmia vasten ja keskellä otsaa on verta valuva reikä. Mutta nainen ei lennä taaksepäin eikä sivulle, niin kuin Camilo on kuvitellut, ei ollenkaan niin kuin elokuvissa.

Sitten Camilo istuu bussissa. Ihan perällä. Ja hänestä tuntuu samalta kuin äsken, sydän hakkaa ilosta ja jännityksestä, se ei ole yhtään samanlaista kuin äsken, sillä pelko on poissa. Nyt hän on tehnyt sen. Hän tietää, että sen näkee hänestä, koska hänkin näkee sen muista.

Auto odottaa entisessä paikassa. Lähellä toria. Kulmikas mestitsi istuu kuljettajan paikalla, paksu letti hartioilla. Camilo koputtaa siviikkunaan, ja matkustajanpuoleinen ovi avautuu.

"Selvä?"

"Selvä."

Mestitsillä on käsiineet, hän ottaa pistoolin ja poistaa siitä lippaan. Jäljellä on kolme luotia.

"Ammuit... kahdesti?"

"Niin. Kerran rintaan ja kerran otsaan."

Minä. Minusta on nyt tullut sicario.

Taas bussissa. Perällä on täyttä, ja Camilo istuu ainoalle vapaalle paikalle ihan kuljettajan taakse. Hän antoi pyyhkeeseen käärityn revolverin takaisin ja sai kaksisataa dollaria. Camilon posket ovat lämpimät ja punaiset. Kaksisataa dollaria! Hänen oikeassa taskussaan! Setelit ovat lämpimät kuin hänen poskensa, polttelevat reittä kuin haluaisivat tulla ulos ja näyttäytyä kaikille niille, jotka ovat sinä iltana bussissa, niille joilla ei ole taskussa kahtasataa dollaria, ei edes vaikka laskisivat kaiken yhteen.

Kuusi vyöhykettä pitkin Río Medellínin rantaa on yhtä kuin kuusitoista comunaa ja kaksisataaneljäkymmentäyhdeksän barriota. Camilo on matkalla yhteen niistä, siihen joka on Comuna 13:n ylärinteessä, San Javierissa. Matkalla kotiin. Hän on ajanut saman matkan lukemattomia kertoja äidin ja Jorgen kanssa ja yksin, mutta se ei ole koskaan tuntunut samalta kuin nyt. Pilvi mahassa ei enää ajelehti sinne tänne, se on pysähtynyt suunnilleen sydämen tienoille, eikä höttö enää paina rintaa vaan asettuu aloilleen. Hän nojaa kovaan istuimeen ja ajattelee taloa, joka on ahdas ja sotkuinen ja äänekäs, hän aikoo juosta pääte pysäkiltä suorinta tietä kotiin, painella sisään ja huutaa jo ennen kuin äitiä näkyy *jääkaappi, äiti, minähän lupasin hoitaa sen*, ja sitten hän antaa äidille puolet rahoista. Ja äiti näyttää tosi ylpeältä. Ja sitten Camilo menee makuuhuoneeseen omalle piilolleen – se on litteä peltirasia, jonka hän on löytänyt, siinä on joskus ollut ohuita suklaapaloja ja siihen voi piilottaa melkein mitä tahansa – sinne hän panee toisen sadan dollarin setelin, ensimmäisensä.

Luota vain itseesi.

**ensimmäinen
osa**

JOS SARASTUS MUUTTUU aamuksi. Jos heinäkuu muuttuu elokuuksi.

Jos loppu muuttuu aluksi.

Piet Hoffmann avasi kuorma-auton ohjaamon molemmat sivuikkunat saadakseen läpivedon, kello ei ollut vielä kahdeksaakaan, mutta kuumuus puristi jo ohimoita, hikipisarat alkoivat haihtua ajellusta päästä ilmapirran tullessa.

Jos loppu muuttuu aluksi eikä mikään lopu koskaan.

Eräänä päivänä kolme vuotta sitten hän oli tullut maahan, jossa ei ollut ennen käynyt.

Pako.

Tyhjiö.

Elämästä oli tullut elossa pysymistä.

Hän löysäsi hiukan kaasua, ajoi yhdeksääkymppiä, juuri sovittua nopeutta. Hän tarkisti etäisyyden edellä ajavaan kuorma-autoon, väli oli kaksisataa metriä, juuri sovittu etäisyys.

Elämä tyhjiössä kaiketi tarkoittaa elämää olemattomuudessa. Tai ehkä se ei ole olemattomuutta suhteessa ympärillä olevaan.

Mutta entä jos edes sitä ei ole?

He olivat kääntyneet jo aikoja sitten tieltä numero 65. Kilometri toisensa jälkeen eteenpäin, ja vasemmalla puolella tiheän pensaikon takana virtasi kohisten Río Caquetá, Putumayon maakunnan rajajoki – viime tuntien ajan joki oli ollut lähellä, ei ihan vieressä mutta kuitenkin ajotien seuralaisena. Hän pureskeli kokapensaan lehtiä, jotka terävöittivät oloa, joi valkoista teetä joka rauhoitti. Ja otti välillä sekoitusta, jota El Mestizo työnsi väkisin mukaan ennen jokaista toimitusta, jotakin omaa versiotaan, jossa oli coladaa, jauhoja, vettä ja sokeria ja paljon kuubalaista espressoja, se maistui inhottavalta mutta toimi, vei nälän ja väsymyksen.

Varsinkin viime vuosina hän oli kuvitellut monesti, että loppu todella oli loppu, että oli olemassa jokin aukko, mahdollisuus päästä takaisin kotiin. Eurooppaan. Ruotsiin ja siihen Tukholmaan, joka oli ollut hänen, Zofian, Rasmuksen ja Hugon koko yhteinen maailma. Ja joka kerta aukko oli sulkeutunut nopeasti, tyhjiö oli laajentunut ja pako jatkunut.

Ilta. Silloin he tapaisivat jälleen. Nainen, jota hän rakasti vaikka ei ollut uskonut pystyvänsä rakastamaan, ja kaksi pientä ihmistä, joita hän rakasti ehkä vielä enemmän – oikeita ihmisiä, joilla oli oikeita ajatuksia ja jotka katsoivat häneen niin kuin hän tietäisi. Hän jonka ei koskaan pitänyt hankkia ainoatakaan. Hän yritti joskus muistella, millaista oli ollut ennen sitä, mutta kaikki oli tyhjää, aivan kuin hänen muistinsa olisi pettänyt.

Hän jarrutti kevyesti, oli ajanut liian lähelle. Vakioetäisyys turvallisuuden maksimoimiseksi. Hänen tehtävänsä oli turvata kumpaakin kuorma-autoa. Ja läpi pääsemisestä oli jo maksettu, sillä nyt oltiin paikassa, jossa poliisin ja sotilaan urasta haaveilevat lapset eivät ensisijaisesti halunneet päästä ottamaan kiinni rikollisia ja torjumaan iskuja, vaan halusivat alalle siksi, että poliiseilla ja sotilailla oli hyvät tulot, koska he ottivat paljon lahjuksia.

Turvaaminen.

Se oli hänen hommansa eilen, tänään ja huomenna. Kuljetuksia. Ihmisiä. Häntä ei epäiltäisi niin kauan kuin hän olisi siinä parempi kuin kukaan muu. Jos El Mestizo, tai kuka tahansa PRC-sissi ajattelisi hetkenkin, ettei hän ollut se joka väitti olevansa, jos hän paljastuisi, seurauksena olisi välitön kuolema. Hänelle, Zofialle, lapsille. Hänen täytyi esittää osaansa joka päivä, joka ainoa sekunti.

Piet Hoffmann pani sivuikkunat kiinni, kuumuus oli hellittänyt toistaiseksi, läpiveto oli haihduttanut hetkeksi jopa varusteiden alla vaahtoavan hikiaallon. Hänellä oli luodinkestävä liivi, johon hän oli ommellut itse kaksi taskua – yhden gps-paikantimelle jossa oli reittien ja määränpäiden tarkat koordinaatit ja yhden satelliittipuhelimelle joka toimi myös viidakossa. Toisessa olkakotelossa oli pistooli, neljäntoista luodin Radom, jota hän oli tottunut kantamaan ollessaan monta vuotta Ruotsin poliisin palkkaamana soluttautujana Puolan

mafiasa. Toisessa olkakotelossa riippui pistoveitsi, jonka puukahva tuntui kädessä hyvältä ja jonka terän hän oli hionut äskettäin kum-maltakin puolelta, veitsi oli ollut hänellä kauan, jo ennen tuomareita ja vankeusrangaistusta, siitä lähtien kun hän oli aloittanut ruotsalai-sessa erityisturvaryhmässä – *mahdollisimman paljon vahinkoa yhdellä pistolla*. Istuimella hänen vieressään oli MiniUzi, tulinopeus 950 lau-kausta minuutissa, lyhytperäinen ase, juuri sellainen kuin hän halusi. Lisäksi lavalla, ohjaamon seinällä, oli kahden kannakkeen varassa tarkkuuskivääri, Psg 90, niin kuin aina kun turvakuljetuksia hoidet-tiin kuorma-autolla. Hänellä oli jopa viralliset luvat aseisiinsa. Ne oli myöntänyt Bogotán El Cavo tarpeeksi monen setelinipun jälkeen.

Vähän matkan päässä. Tien vieressä olevan maalaamattoman vajan jälkeen, juuri ennen kahta korkeaa puuta jotka olivat kuolleet aikoja sitten – niiden alastomat paljaat oksat tuntuivat odottavan jotakin, mitä ei koskaan tulisi. Siellä käännytäisiin oikealle, hidastettaisiin vauhtia, ajettaisiin viimeiset kymmenen kilometriä savista soratietä, joka oli aivan liian kapea ja jossa oli puoli metriä syviä, veden täyttymiä kuoppia. Yksi helvetin perunapelto. Siellä saattoi ajaa korkeintaan kolmeakymppiä. Piet Hoffmann ajoi siksi vähän lähemmäksi edellä olevaa kuorma-autoa, pienensi turvavälin puoleen, se sai olla korkein-taan sata metriä.

Hän ei ollut vienyt tavaraa aikaisemmin tähän cocinaan. Mutta ne kaikki näyttivät samanlaisilta, ja niillä oli sama tehtävä – jalostaa kokapensaas lehtiä kemikaaleilla ja tuottaa yli sata kiloa kokaiinia viikossa. Vielä muutama tunti jumalanhylkäämää tiepahasta, ja he tulisivat PRC:n hallitsemalle alueelle – jota oli aikaisemmin hallin-nut FARC – laboratoriot omisti siellä joko PRC tai muut toimijat, jotka vuokrasivat PRC:ltä maata ja maksoivat oikeudesta viljellä ja valmistaa kokaiinia. Tänne tullessaan Hoffmann oli pitänyt selviönä, että valtaa piti mafia, niin hän oli oppinut ajattelemaan, sillä tavoin myytit syntyvät ja juurtuvat. Nykyään hän tiesi, ettei se ollut totta. Mafian jäsenet saattoivat hallita Kolumbiaa, ja rahat olivat heidän, mutta ilman viidakon omistajia ei ollut mitään. Ei mafiaa. Ei valtiota. Ei puolisolitaallisia järjestöjä. Eikä monia muita organisaatioita, jotka säntäilivät edestakaisin ja sotivat toisiaan vastaan. Ilman PRC-sissejä

ei ollut valtaa – kokaiini vaati metsää, se vaati kokapensaana lehtiä, eikä niitä kasvatettu sissien mailla ilman sissien lupaa.

”Hei.”

Hän oli ajatellut lykätä soittamista myöhempään. Mutta hänellä oli kova ikävä. Ikävä käsiä poskillaan, silmiä jotka katsoivat häneen ja halusivat hänelle hyvää, silmiä jotka rakastivat, jotka olivat kestäneet, jotka säteilivät luottamusta.

”Hei.”

Hän oli ollut poissa seitsemän päivää. Myös tällä kerralla. Sellaista se oli. Etäisyyttä, odotusta, pitkiä öitä. Hän kesti, jotta nainen kestäisi. Heillähän ei ollut valinnanvaraa. Jos he eivät olisi täällä, heiltä loppuisi leipä. Paluu Ruotsiin tiesi joutumista lukkojen taakse. Roolista luopuminen tiesi kuolemaa.

”Minulla on ikävä.”

”Niin minullakin.”

”Illalla. Tai ehkä jo iltapäivällä. Sen näkee sitten.”

”Pusipusi.”

Hän aikoi vastata ja lopettaa. *Pusipusi*. Mutta yhteys katkesi. Joskus kävi niin. Hän soittaisi myöhemmin uudestaan.

Kapea tie oli välillä pelkkä polku ja muuttui yhä kapeammaksi ja kuoppaisemmaksi. Oli vaikea pysyä oikean välimatkan päässä. Toinen kuorma-auto katosi välillä tiukan mutkan tai terävän harjanteen taakse. Hoffmann oli juuri saanut oikean takapyörän ylös kraatterista, kun jarruvalot syttyivät edessä tiellä, hehkuivat kuin punaiset silmät kirkkaassa auringonpaisteessa. Sellaista ei pitänyt tapahtua. Toinen kuorma-auto ei saisi hidastaa vauhtia eikä pysähtyä, ei täällä eikä nyt. Hän oli suunnitellut kuljetuksen itse, se oli hänen tehtävänsä, ja hän oli tehnyt hyvin selväksi, että vauhtia ei saisi pudottaa alle kahteenkymmeneenviiteen varoittamatta siitä ennalta.

”Tarkkana.”

El Mestizon ääni Piet Hoffmannin korvassa, hän korjasi pyöreän, hopeanvärisen vastaanottimen paikkaa kuullakseen paremmin.

”Pysähdy.”

Hoffmankin jarrutti ja pysähtyi samassa kokonaan, niin kuin El Mestizo oli tehnyt. Kahdeksankymmentä tai yhdeksänkymmentä

KUMPIKIN PUOLI ODOTTAA HÄNELTÄ USKOLLISUUTTA. KUMPIKIN PUOLI TUOMITSEE HÄNET KUOLEMAAN.

Hän soluttautui vankilassa järjestäytyneen rikollisuuden ytimeen asti. Kiven sisällä hänet petettiin ja jätettiin kuolemaan. Hän tarvitsi KOLME SEKUNTIA jäädäkseen henkiin.

Kolme vuotta myöhemmin Piet Hoffmann on yhä pakomatalla. Mukana on rakas Zofia-vaimo, jolle hän ei enää voi valehdella, ja pikkupojat Hugo ja Rasmus.

Hoffmann on nyt kaukana kotoa, ja on amerikkalaisten poliisiviranomaisten toimeksiannosta soluttautunut syvälle kokaiinimafian syövereihin. Hän kohtaa jälleen kerran komisario Ewert Grensin. Mutta tällä kertaa he taistelevat samalla puolella, ja elämän ja kuoleman välimatka on KOLME MINUUTTIA.

Piet Hoffmann tekee paluun maailmanluokan trillerissä, jossa liikutaan Ruotsin, USA:n ja Kolumbian välillä. Teos on itsenäinen jatko **Kolmeen sekuntiin**. Se on Roslundin & Hellströmin seitsemäs teos. **Kolme sekuntia** valittiin vuoden parhaaksi ruotsalaiseksi rikosromaaniksi 2009, se voitti CWA:n International Dagger -palkinnon ja sai ylistävät arviot niin Ruotsissa kuin kansainvälisestikin.

»Roslund & Hellström ovat aivan omaa luokkaansa. ...niin pirullisen taidokasta ja koukuttavaa, että luin koko 500-sivuisen teoksen putkeen.

...loppu huimaa ja yllättää.»

Aftonbladet

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 417485

84.2

ISBN 978-951-0-41748-5

